

ครูกับนักเรียน(นิรนาม)

นำเสนอเมื่อ : 20 ธ.ค. 2551

ครูกับนักเรียน (นิรนาม)

คุณครูทอมป์สัน โทกนักเรียนชั้น ป.๕ ของครูทั้งชั้นซะแล้ว ตั้งแต่วันแรกเลยด้วย คุณครูบอกเขาว่า ครูรักเด็ก ๆ เท่ากันหมดเลย แต่นั่นก็เป็นไปไม่ได้ เพราะว่ามีเด็กตัวเล็ก ๆ ท่าทางขี้เกียจคนหนึ่งชื่อ เท็ดดี สตีล ดาร์ต ครูทอมป์สันได้จับตาดูเท็ดดีมาปีนึง และสังเกตว่าเขาไม่ค่อยเล่นดี ๆ กับเด็กคนอื่น ๆ เท่าไหร่ ว่าถึงเสื้อผ้าของเขาก็สกปรก และตัวเขาเหม็นหึ่งอยู่ตลอดเวลาด้วยแหละ และบางที เท็ดดีก็เกเรด้วย ถึงขั้นที่ครูทอมป์สันสนุกกับการตรวจงานของเท็ดดีด้วยหมึกสีแดง กากบาทไปหนา ๆ และใส่ ตัว F ตัวใหญ่ ๆ ลงไปบนหัวกระดาษ

ที่โรงเรียนที่ครูทอมป์สันสอน คุณครูต้องทบทวนประวัติของเด็กแต่ละคนด้วย และครูก็ไม่ยอมตรวจประวัติของเท็ดดี จนกระทั่งเหลือแป้มสุดท้าย แต่เมื่อคุณครูตรวจแป้มเขา ครูทอมป์สันก็แปลกใจใหญ่เลยครับ เมื่อพบว่าครูชั้น ป.๑ ของเท็ดดีวิจารณ์มาว่า “น้องเท็ดดีเป็นเด็กที่ฉลาดและร่าเริง ทำงานเรียบร้อย มารยาทดี เป็นเด็กที่น่ารักมากที่สุดทีเดียว” ครูที่สอนเท็ดดีตอน ป.๒ เขียนว่า “เท็ดดีเป็นเด็กที่เรียนเก่งมาก เพื่อน ๆ ชอบกันทุกคน แต่กำลังมีปัญหา เพราะแม่ของเท็ดดีกำลังป่วยหนัก และชีวิตทางบ้านต้องลำบากมากแน่ ๆ”

คุณครูที่สอนเท็ดดีตอน ป.๓ เขียนว่า “เขาเสียใจมากที่เสียแม่ไป เขาพยายามเต็มที่แล้ว แต่คุณพ่อก็ไม่ค่อยให้ความรัก ความสนใจเขาเท่าไร และชีวิตที่บ้านเขาต้องส่งผลกระทบต่อเขาแน่ ๆ”

ถ้าไม่มีคนยื่นมือมาช่วยเหลือ” ครูที่สอนเท็ดดีตอน ป.๕เขียนว่า “เท็ดดีไม่ยอมเข้าสังคม และไม่คอยสนใจการเรียนเท่าที่ควร ไม่ค่อยมีเพื่อน และหลับในห้องเรียน” ตอนนั้นครูทอมป์สันรู้ถึงปัญหาแล้ว และอับอายในการกระทำของตนเองมาก ครูรู้สึกแย่มากกว่าเดิมอีก

เมื่อนักเรียนในห้องชื่อของซิวัวญวันคริสต์มาสมาให้ล้นห้องด้วยกระดาษสีสด ๆ พรอมผูกโบว์อย่างดี ยกเว้นแต่ของเท็ดดี ของซิวัวญของเท็ดดีถูกห่ออย่างหยาบ ๆ ในกระดาษลูกฟูกหนา ๆ ที่ได้มาจากถุงใส่กับขาว

ครูทอมป์สันกัดฟันเปิดกล่องของเท็ดดีดูกลางกองซิวัวญอื่น ๆ เด็กบางคนเริ่มหัวเราะ เมื่อเห็นว่าเท็ดดีให้กำไลลูกปัดที่ไม่ครบเสน และขวดน้ำหอมที่เหลือน้ำอยู่ก้นขวดแกเธอ แต่คุณครูก็หยุดเสียงหัวเราะของเด็ก ๆ เมื่อครูเอ่ยว่า กำไลเส้นนั้นสวยเพียงใด สวมมันไว้ที่ข้อมือ และฉีดน้ำหอมไปบนข้อมือด้วย

เท็ดดี สตูดดาร์ด อยู่เย็นให้นานพอที่จะพูดว่า “ครูทอมป์สันครับ วันนี้ครูตัวหอมเหมือนที่แม่ผมเคยหอมเลยครับ” หลังจากให้นักเรียนทุกคนกลับบ้าน ครูทอมป์สันก็ร้องไห้อย่างนั้นเป็นชั่วโมง วันนั้นเอง คุณครูเลิกสอนหนังสือ เลิกสอนการเขียน และเลิกสอนเลขคณิต คุณครูเริ่มสอนเด็ก ๆ แทน

คุณครูทอมป์สันเอาใจใส่เท็ดดีเป็นพิเศษ เมื่อครูพยายามช่วยเขา จิตใจของเขาก็กลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้งหนึ่ง ยิ่งครูให้กำลังใจเท็ดดีเท่าไร เขายังตอบรับเร็วขึ้นเท่านั้น

ภายในสิ้นปีนั้น เท็ดดีก็กลายเป็นเด็กที่ฉลาดที่สุดในห้อง และแม้ว่าคุณครูจะบอกว่ารักเด็กทุกคนเท่ากัน เท็ดดีก็กลายเป็น “ศิษย์โปรด” ของครู

หนึ่งปีต่อมา คุณครูพบจดหมายอยู่ใต้ประตู จดหมายนั้นมาจากเท็ดดี บอกครูว่า คุณครูยังเป็นครูที่ดีที่สุดที่เขาเคยมี

หกปีต่อมา ครูก็ได้จดหมายจากเท็ดดีอีก บอกว่า เขาเรียนจบ ม.ปลายแล้ว ได้ที่สามในทั้งระดับ คุณครูก็ยังเป็นครูที่ดีที่สุดที่เขาเคยเจอมาในชีวิต

สี่ปีหลังจากนั้น คุณครูก็ได้จดหมายอีก บอกว่า
แม้ว่าชีวิตเขาจะลำบากบาง เขาก็ไม่ได้เลิกเรียนหนังสือ
และจะจบปริญญาตรีในเร็ว ๆ นี้ ด้วยเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง (เหรียญทอง)

และยังย้ำกับครูทอมป์สันว่า
คุณครูเป็นครูที่ดีที่สุดและเป็นครูคนโปรดในชีวิตเขา

จากนั้นอีกสี่ปีผ่านไป จดหมายอีกฉบับหนึ่งก็มา ครั้งนี้เขาอธิบายว่า
หลังจากที่เขาได้รับปริญญาตรีแล้ว เขาตัดสินใจที่จะเรียนต่ออีกนิด
จดหมายนั้นอธิบายว่า คุณครูยังเป็นครูคนที่ดีที่สุดที่เขาเคยมี
แต่ตอนนี้ชื่อของเขายาวขึ้นอีกหน่อย

จดหมายนั้นลงชื่อว่า นพ. ทีโอดอร์ เอฟ สตูดดาร์ด
เรื่องยังไม่จบแค่นี้ละ คือว่า ฤดูใบไม้ผลินั้นก็ยังมีจดหมายมาอีก เห็นดีบอกว่า
เขาได้เจอสาวคนหนึ่งและจะแต่งงานกัน

เขาอธิบายว่า พ่อของเขาได้เสียชีวิตไปเมื่อสองสามปีก่อน
และเขาสงสัยว่า
คุณครูทอมป์สันจะตกลงมานั่งในที่นี้สำหรับพ่อเจ้าบ่าวในงานแต่งงานหรือไม่
แน่นอนที่สุด คุณครูทอมป์สันก็มา และทายสิว่าเกิดอะไรขึ้น

คุณครูใส่กำไลข้อมือเส้นนั้น เส้นที่ลูกปัดหายไปหลายลูก
และต้องฉีดน้ำหอมที่เห็นดีจำได้ว่า
แม่เขาฉีดตอนที่ฉลองเทศกาลคริสต์มาสครั้งสุดท้ายด้วยกัน
ครูกับศิษย์กอดกันกลมเลย และคุณหมอเห็นดีก็กระซิบข้างหูคุณครูทอมป์สันว่า

“ขอบคุณมากนะครับคุณครูที่เชื่อในตัวผม
ขอบคุณมากที่ทำให้ผมรู้สึกสำคัญ และแสดงให้เห็นว่า
ผมสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ได้”

ครูทอมป์สันกระซิบตอบพร้อมน้ำตานองหน้าว่า “หมอเห็นดี
เธอเข้าใจผิดแล้วแหละ เธอต่างหากที่สอนครูว่า
ครูสามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ได้ ครูไม่รู้จักการสอน จนกระทั่งครูได้พบ
ได้รู้จักเธอนั้นแหละ”

เต็มเต็มหัวใจของคนอื่นด้วยความรักเสียแต่วันนี้....

และโปรดจำไว้ว่า ไม่ว่าคุณจะไปไหน หรือทำอะไร
คุณจะมีโอกาสที่จะสัมผัสและ/หรือเปลี่ยนแปลงอนาคตของคนอื่นเสมอ
ขอให้คุณสัมผัสและเปลี่ยนแปลงอนาคตของคนอื่นในทางที่ดีด้วยละ.....

คัดจากบทความวิชาการของ ผศ.ดร.ภิเชก จันทรเยี่ยม
มรภ.วไลยอลงกรณ์ ปทุมธานี